

Oltalmazók

Novella

© Bors Gábor, 2016
www.mkmuhely.hu

Jeannie meglapult a fal mögött, és néhány pillanatra védőmezőt vont a tudata köré, minden érzékét elzárva a külvilágtól. Nagy szüksége volt erre a rövid, de tökéletes magányra, mert az Ellenség előző támadása kevés híján áttörte kis csapata védelmi vonalát, és ha ez megtörténik, akkor ki tudja, hányan szenvednek súlyos, akár végzetes károsodást – talán még a Kapu feletti irányítást is elveszítik. Azonban az Ellenség éppencsak egy kicsit bizonyult gyengének, és Jeannie lelke mélyén dalolt az örömtől – a támadás nem volt aznapra az utolsó, de valószínűleg az Ellenség is minden erejét latba vetette, és így sem járt sikerrel. Ami még előttük áll, mielőtt végre megpihenhetnek, azzal már minden bizonnyal megbirkóznak.

Lezárt tudatának magányában a lány próbált visszaemlékezni, mióta is tart ez a helyzet az Ellenséggel. Meg sem tudta számolni, hány napja vannak folyamatosan harckészültségben – homályos emlék volt az az időszak, amikor csak felvonultak néhányan a Kaput őrizni, és az egész napjuk vidám tréfálkozással, játszadozással telt, mert a mentális síkon teljes volt a csend, és semmilyen külső jelenlét nem próbált közelíteni. Aztán egy nap minden előzetes figyelmeztetés nélkül felbukkant az Ellenség, és nekirontott az összes Kapu védelmének – ha Jeannie felettesei nem olyan óvatosak, és nem rendelnek Oltalmazókat a Kapuk őrzésére, akkor az ismeretlen támadó már minden bizonnyal a fizikai világban parádézna, és lehet, hogy már nem is létezne az emberiség. Jeannie maga is részese volt az első támadás visszaverésének, és

utána napokig rettegett éjjel-nappal, akár a mentális világban volt a tudata, akár fizikai testében. Sőt, gyenge, szinte magatehetetlen testének fogságában még borzasztóbb volt a várakozás, hiszen ha valami történik a saját Kapuja körül, akkor arra semmilyen ráhatása sincsen – édesanyját pedig mégsem lett volna sportszerű halálra rémíteni az Ellenségéről szóló, akkor még igencsak bizonytalan történetekkel.

Történetekkel, melyek azóta sem váltak sokkal kézzelfoghatóbbá. Az Ellenséghez intézett minden kommunikációs kísérlet tökéletes csődöt mondott, és egyetlen egyedét sem sikerült foglyul ejteni, hogy aztán meg lehessen vizsgálni. Sőt, a Föld legnagyobb koponyái arra gyanakodtak, hogy az Ellenségnek nincsenek is egyedei – egyetlen kiterjedt, komplex lényről van szó, aki (amely?) nem rendelkezik fizikai megtestesüléssel, hanem kizárólag energia formájában létezik, és a mentális sík az otthona. Arra szintén nem volt válasz, hogy miért érdeklődik ennyire a Kapuk iránt – abban azonban egyetértett mindenki, hogy nem volna jó ötlet ezt a furcsa entitást beengedni a fizikai világba. Így aztán maradt az állandó harc, a szüntelen védekezés a folyamatosan megújuló támadásokkal szemben – és mivel az Ellenség harcmodora folyamatosan adaptálódott és fejlődött, a csekély létszámmal bíró mentális csoportoknak is rendre új trükköket, technikákat kellett kitalálniuk. Ezidáig sikeresen.

Jeannie nem mert tovább a hamis biztonságérzetet adó védőmezőben maradni. Lassan, nagyon óvatosan megnyitotta érzékeit, és körültapogatózott a falon túl. ‘Ha a fizikai testemben lennék, akkor minden bizonynal büzt

éreznék, kénköveset,’ gondolta vidáman. ‘Búzt, ami már nem elég erőteljes ahhoz, hogy lezsibbassa a szaglószerveket vagy megbénítsa az ember tudatát – már csak kellemetlenkedni tud. De azért ne bízzuk el magunkat.’

Az Ellenség nem sokáig maradt bizonytalan, kellemetlen szagú állapotában – a még mindig hatalmas energiatömeg lassan megmozdult. Jeannie-nek most egy kép ugrott be – olyan érzése volt, mint amikor a tengerparton lassan, fenségesen emelkedni kezd egy több tíz méter magas hullám, hogy aztán irdatlan energiával zúduljon rá mindenre, ami alákerül. A kezdetben jellemző vadállati erejű, de igen szétszórt támadások után az Ellenség is koncentráltabb, összeszedettebb lett, és nem utolsósorban tanulhatott valamit a pszichés hadviselésről – a mostanra már jól ismert „hullám-offenzíva” kezdetben heveny pánikot idézett elő a Kapuk őrzői között. Jeannie azonban már tudta, mire számíton – ezt a támadási formát az Ellenség akkor szokta bevetni, amikor szinte teljesen felemészttette a harcra fordítható erőit, és megragadja az utolsó lehetőséget, hogy a védelemben minél nagyobb károkat okozzon. Egyetlen utolsó heves, elme-rengető támadásra kell tehát még számítaniuk – ha ezt visszaverik, akkor az aznapi csatát veszteségek nélkül megnyerték, és megpihenhetnek. Hogy aztán 1-2 nap múlva friss erővel tudják felvenni a harcot az újabb betörési kísérlet ellen.

Jeannie óvatosan visszahúzta tudatának csápjait a fal mögé, és körbeüzent a csapat további 4 tagjának, tudakolva, hogy ők mit tapasztaltak. Egyhangú válaszüzeneteket kapott – egyetlen „hullámra” kell számítaniuk. A várható erejéről megoszlottak a vélemények – Johnny és Jim jr. már elkönnyvelték az Ellenség újabb csúfos vereségét, Wendy

Jeannie-hez hasonlóan óvatos volt, Davey pedig nagyon aggódott, mert úgy érezte, hogy a támadás során valami újjal fognak szembesülni. Bár Davey-t aggodalmas lélekként tartották számon, ő volt a csapat legerősebb és legtapasztaltabb tagja, ezért nem lehetett figyelmen kívül hagyni a véleményét – mindenki igyekezett tehát megfelelő komolysággal készülni az előttük álló megpróbáltatásra.

A „hullám” visszaverésének legbiztonságosabb, legkisebb áldozattal járó módja a fal használata volt – a harc utolsó mozzanataként a vékony energiamezőt nyugodtan „el lehetett használni”, könnyű volt a harc után 1-2 óra alatt megjavítani vagy akár pótolni. A haditerv kifejezetten ötfős csapatok esetén volt optimális – az Ellenség támadásával szembeállított energifal túoldalán az Oltalmazók igyekeznek kipuhatolni, milyen minta szerint érik a falat a csapások, és aztán a minta alapján kiszámított négy pontban megtámogatják saját mentális erejükkel az energiamezőt oly módon, hogy az egyetlen pozícióban megroskadjon, áttörjön, és egy igen szűk csatornán átengedje az Ellenség erőit. Ezekkel a jelentősen lekorlátozott erőkkkel aztán a csapat ötödik tagja már könnyen megbirkózik. Számtalanszor használták ezt a technikát, és mindig sikeres volt – ezért Davey aggodalmait nehéz volt kellő komolysággal kezelni.

A kis csapat megtette az előkészületeket – Davey ragaszkodott hozzá, hogy ő legyen az ötödik szereplő, és az aggodalmából valami átragadt Jeannie-re is. A rossz érzés fokozódott, amikor az Ellenség végre megindította a támadást – a rettenetes erejű mentális csapás elmaradt. Az energiamezőt éppen csak érintették az Ellenség csápjai, mintha a hatalmas hullám helyett csak kőszia esőcseppek vernék a falat. A csapat tagjai elbizonytalanodtak, de azért

tessék-lássék megtámasztották négy ponton utolsó védelmi vonalukat. Aztán néhány pillanat erejéig megszűnt a mentális erők tapogató, kutató mozgása. Jeannie rémülten felkiáltott, de túl későn jött rá, mi történik – az Ellenség felmérte a védelem és a fal kapcsolatát, és a hullámban felgyülemlett összes energiát a betörés tervezett pontjára koncentrált. Egy nanoszekundumnyi feszülés után a fal kvantumjaira robbant, az Ellenség ereje pedig úgy özönlött Davey-re, mint amikor a tenger több tonna vizet zúdít egy alig felkészült szörfösre. A fiú akarata pár pillanatig emberfeletti küzdelmet folytatott az irtózatossá váló mentális csapással, aztán összeomlott – ez az idő azonban elég volt Johnny-nak, Jim jr.-nak, Wendy-nek és Jeannie-nek arra, hogy összehangolt támadást indítsanak az örvénylő energia ellen. Mire az Ellenség ellenük fordíthatta volna utolsó erőit, addigra szétszabdalták, összetépték, megnyomorították és szerteszéjjel szórták az idegen energiákat – a mentális térből eltűnt a kénköves bűz érzete, a kis csapat pedig holtfáradtan magába roskadt.

Nem maradt már semmi tennivaló – mindannyian tudták, hogy Davey-t visszavonhatatlanul elveszítették. Vissza tudják segíteni fizikai testébe, de a tudatát rövid tusakodás után egyszerűen elsöprő mentális energiák olyan rombolást végeztek, hogy soha többé nem lesz képes koherensen gondolkodni. Fizikai teste teljes katatónia, esetleg kóma jeleit fogja mutatni, és az szóba sem kerülhet, hogy újra kilépjen a mentális térbe. Jeannie újra tudata köré vonta a védőmezőt, és a saját gondolataiba zárva gyászolta a fiút. Nem voltak közeli barátok, nem kommunikáltak sokat, és a fizikai testük sosem találkozott – ugyanakkor ők ketten alkották a csapat magját, akik sok tucat ütközetet vívtak

már meg együtt, és amíg körülöttük ki tudja, hány bajtársuk elhullott, ők mindent, de mindent túléltek. Egészen a mai napig.

A lány erővel kiszakította tudatát a keserűes visszaemlékezésből, megszüntette a védőmezőt, és megvizsgálta a többieket. Davey kimagasló ereje és tapasztalata ellenére nem volt a csapat formális vezére, de azért felnéztek rá és keresték a véleményét – ez a nemhivatalos vezetői szerep a jövőben Jeannie-re fog hárulni. Kezdve rögtön azzal, hogy segítsen mindenkinek talpra állni a társuk elvesztése után.

‘Tudom, hogy mindenkinek nagy csapás a mai nap, ti pedig tudjátok, hogy nekem még nagyobb, mint nektek,’ üzent Jeannie. ‘Mégis arra kérek benneteket, hogy lássátok meg, éreztétek át, mekkora győzelmet arattunk. Az Ellenség egy újabb teljesen váratlan húzással állt elő, mi pedig visszavertük úgy, hogy a Kapu egy pillanatig sem forgott veszélyben. Ez köszönhető Davey elképesztő mentális erejének, amivel pont elég ideig tartotta fel a támadást, és köszönhető annak, hogy egy emberként, közösen reagáltunk a krízishelyzetre. Ha előrelátóbbak vagyunk, talán minden másképpen alakul, de talán a helyünkben senki nem lett volna előrelátóbb.’ Jeannie szünetet tartott, majd így folytatta: ‘1-2 napon belül erősítés fog érkezni a csapathoz, amint azt tudjátok. Meglehetősen biztonsággal mondhatom, hogy két fővel gyarapodunk. A mai nap kezdetén már látni véltem, hogy heten küzdünk együtt. Nagyon szerettem volna heten lenni, de... de...’

A lány tudatát forró hullám öntötte el, és nem tudta folytatni az üzenetet. Azt akarta még hozzátenni, hogy ‘hat még mindig több, mint öt’, de egyszerűen képtelen volt rá. Csak remélte, hogy a többiek megértették őt, és további

kommunikációs kísérleteket megelőzendő, sietve megkezdte az utat vissza a fizikai testébe. ‘Megint semmire nem lesz erőm, csak aludni fogok a következő riadóig,’ gondolta szomorúan. ‘Édesanyám ennél többet érdemelne – de már régóta nincs elég idő, nincs elég energia semmire.’ Jeannie szinte önkívületi állapotban zuhant vissza a fizikai valóságba. Utolsó erejével rákényszerítette testét, hogy rámosolyogjon édesanyjára, aki aggodalmas arccal figyelte őt, aztán pihentető, gyógyító álomba merült.

Julie a szőnyegpadlón térdelt, és egyre nyugtalanabbá vált, ahogy nézte a fotelban kuporgó gyermekét. Jeannie már órák óta ült fennakadt szemekkel, megmerevedett ábrázattal, és a lélegzésén kívül semmi nem árulta el róla, hogy még a földi világban tartózkodik. A kislány sosem volt túlzottan beszédes, de régebben a család kommunikációs kísérleteit legalább egy-egy mosollyal vagy halk kuncogással jutalmazta. Jó ideje azonban már szinte csak aludt, amikor pedig ébren volt, akkor üres tekintettel meredt a semmibe, és ünnepnek számított, ha probléma nélkül sikerült megetetni, megitatni, az egyéb testi szükségletekről már nem is beszélve.

Julie az órájára nézett, és a telefonja után nyúlt – nem bírta tovább, úgy döntött, hogy hívja az orvost, a héten immár másodszor. A szemét nem bírta levenni Jeannie arcáról, ezért elsőre rossz számot hívott – a második hívásra pedig már nem is került sor, mert a kislány végre életjelt adott. Megrezdült az arca, egy pillanatra az egész testen végigfutott a remegés – aztán ránézett Julie-ra, szemébe visszatért az élet, és melegen rámosolygott édesanyjára. Julie csendesen elsírta magát, és megsimogatta a kislány fejét. Jeannie szemei lecsukódtak, egy kicsit fészkelődött a fotelban, majd álomba merült – fél percen belül ugyanúgy mozdulatlan volt, mint előtte, Julie mégis megnyugodott, ahogy elnézte a természetesebb pozitúrában megbújó, egyenletesen lélegző gyermeket.

‘Mi történik? Rosszul van?’ szólalt meg egy hang hátulról. Julie szégyenkezve fordult meg – nagy aggodalmában teljesen elfeledkezett a vendégéről. Doreen, a

szomszédasszony egy ebéd utáni kávéra ugrott át, jóízű pletykálkodással egybekötve. Jeannie természetellenes mozdulatlansága miatt Julie először csak néhány percenként nézett be a szobába egy pillanatra, aztán az egyik alkalommal ott ragadt, és minden bizonnyal már húsz, harminc perc is eltelhetett azóta.

‘Ne haragudj, Doreen,’ mormolta Julie tűzpiros arccal.

‘Ó, semmi gond, megszoktam már,’ válaszolta könnyedén a másik nő. ‘Mindig mondom Neked, hogy túlzásba viszed az aggodást, de hát mit tudhatom én, nem igaz?’

Julie, aki sosem vetette Doreen szemére, hogy gyermektelen létére tanácsokat osztogat, erre nem is válaszolt, csak lehajtotta a fejét.

‘De tudod mit, inkább nem is szólok bele,’ folytatta Doreen. ‘Való igaz, hogy nem tudom átérezni a helyzetedet. Szegény drágám, borzasztó teher lehet egy ilyen súlyosan autista gyereket gondozni, igaz?’

Julie szomorúan mosolyogva megrázta a fejét. Arra gondolt, hogy ha egyszer több ereje lesz, akkor hangosan is választ ad Doreennek a kérdésre, amit a szomszéd már sokadszor tett fel – bár utána minden bizonnyal nem lesz több ebéd utáni kávézás. Némi szégyent érzett amiatt, hogy ez a gondolat kicsit sem keseríti el, sőt, egészen jó kedvre deríti. A szomszédnő rövidesen távozott, Julie pedig ott maradt a szobában, és elnézte még egy kicsit a lányát, aki valami szomorút álmodhatott, mert még a könnye is kicsordult, ugyanakkor még mindig ott lebegett az arca felett az előző mosoly árnyéka.

‘Bárcsak tudnám, hol jársz, amikor ennyire nem vagy közöttünk,’ gondolta Julie. ‘Úgy szeretném tudni, látni, érteni, mivel foglalkozol ott, a Te világodban...’